

Arrest

nr. 237 445 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart Staatloos te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2019 werd ingediend door:

L. M. M. A. H. geboren te Bait Altahta op X

Ook gekend als:

A., L. M. M. (R.R.: X)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Bait Altahta op X

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.12.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 19.04.2017 illegaal in België. Op 20.04.2017 vroeg hij voor de tweede keer asiel aan. Deze aanvraag werd afgesloten op 06.10.2017 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 09.10.2017. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 21.02.2019 illegaal op het grondgebied. Op 22.02.2019 vroeg hij voor de derde keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd opnieuw afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene diende echter wel beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit betreft echter een niet-schorsend beroep en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen. De duur van de procedures – namelijk 3 jaar en bijna 4 maanden voor de eerste en bijna 6 maanden voor de tweede en de laatste procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of geen gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene werd erkend als staatloze. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Franstalige afdeling Brussel, d.d. 17.10.2018 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het loutere feit dat betrokkene staatloos is betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Men dient zich namelijk te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Betrokkene verklaart afkomstig te zijn uit Bayt al Tahta in het district Nablus op de Westelijke Jordaanoever. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post m.n. de Belgium Visa Application Centre in Ramallah. Palestijnen

komende van Cis Jordanië dienen zich namelijk te richten tot de bevoegde post in Ramallah. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet zou kunnen. Het dossier toont aan dat betrokkene over een Israëlsche identiteitskaart beschikt en over een (vervallen) paspoort afgeleverd door de Palestijnse autoriteiten. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in de Westelijke Jordaanoever en de Palestijnse gebieden. Bovendien merken wij op dat er voor Palestijnen verschillende mogelijkheden zijn om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Ten eerste kan aan de Israëlsche autoriteiten toestemming gevraagd worden om Palestina binnen te mogen. Met dit akkoord dienen ze dan via Jordanië Palestina binnen te komen. De tweede optie is ruwweg hetzelfde maar zonder toestemming van de Israël's. Betrokkene kan mogelijks naar Jordanië reizen en kan over land Palestina betreden. Kortom, er bestaan mogelijkheden maar betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zo terug te kunnen naar de Westelijke Jordaanoever. Het is aan betrokkene om het nodige te doen en te bewijzen dat hij onmogelijk terug zou kunnen keren. De loutere en blote bewering dat de Israël's 'qui refuse tout droit au retour des réfugiés palestiniens de l'étranger' wordt met geen enkel begin van bewijs gestaafd. Deze loutere bewering kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet zou kunnen begeven naar de Westelijke Jordaanoever teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij gezien zijn staatloosheid niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken om zijn aanvraag in te dienen en om te kunnen reizen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorlegt die deze bewering ondersteunt. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

Betrokkene beweert dat zijn inspanningen om zich te integreren teniet zouden gedaan worden door een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar zijn aanvraag in te dienen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene verwijst verder naar zijn sociaal en economisch leven in België en verwijst in deze context naar artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe, sociale en affectieve banden zou onderhouden die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden,

par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

In de aanvraag artikel 9bis wordt tevens verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever (supra) zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer en dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, 28.02.2019 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag 22.02.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding en een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"

En ce que, la partie adverse prend une décision d'irrecevabilité de la demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980

Que cette décision semble être une décision de principe et une décision illégale aux regards des récents arrêts prononcés en matière d'apatride ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précise et exacte

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée;

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- Les éléments invoqués ne sont pas constitutifs d'une circonstance exceptionnelle ;*
- La reconnaissance d'apatridie ne peut l'empêcher d'introduire la demande devant le poste diplomatie compétent ;*

1ère Branche

Attendu que le requérant s'est vu reconnaître le statut d'apatride ;

Que la motivation de la décision attaquée invoque la possibilité d'obtenir un titre de séjour en Palestine en invitant le requérant à démontrer de manière « irréfutable » que cela lui est impossible... ;

Que la partie défenderesse, en qualité de MINISTERE DE LA POLITIQUE DE MIGRATION ET ASILE ayant la charge de l'Office des Etrangers et du CGRA, n'ignore certainement pas que la Palestine n'existe juridiquement pas à ce jour ;

Que d'ailleurs, c'est la raison pour laquelle le requérant a été reconnu apatride ;

Qu'il ne peut dès lors se rendre au poste diplomatique de son pays puisqu'il est sans nationalité ;

Que l'Office des Etrangers se garde d'ailleurs bien d'indiquer quel est le poste diplomatique compétent pour un apatride ;

2ème Branche

Attendu que le requérant rappelle qu'il est apatride et que sa demande de séjour est fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient de rappeler la décision prononcée par le Cour de Cassation qui enseigne, dans son arrêt prononcé le 27 mai 2016 (C. 13.0042.F), que :

« Par son arrêt nDEG 1/2012 du 11 janvier 2012, la Cour constitutionnelle a décidé que, lorsque l'apatride s'est vu reconnaître cette qualité parce qu'il a involontairement perdu sa nationalité et qu'il démontre qu'il ne peut obtenir un titre de séjour légal et durable dans un autre Etat avec lequel il aurait des liens, la situation dans laquelle il se trouve est de nature à porter une atteinte discriminatoire à ses droits fondamentaux, de sorte que la différence de traitement entre cet apatride et le réfugié reconnu n'est pas raisonnablement justifiée. Elle a dit pour droit que la loi précitée du 15 décembre 1980 viole les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu'elle ne prévoit pas, pour cet apatride, un droit de séjour comparable à celui dont bénéficie le réfugié en vertu de l'article 49 de cette loi.

Le juge est tenu de remédier à toute lacune de la loi dont la Cour constitutionnelle a constaté l'inconstitutionnalité, ou à celle qui résulte de ce qu'une disposition de la loi est jugée inconstitutionnelle, lorsqu'il peut suppléer à cette insuffisance dans le cadre des dispositions légales existantes pour rendre la loi conforme aux articles 10 et 11 de la Constitution. » (Cour Cass. 27 mai 2016, C. 13.0042.F.).

Que Le conseil d'état a également, dans son arrêt du 27 juin 2019 indiqué que :

"La Cour constitutionnelle a dit pour droit que la loi du 15 décembre 1980 viole les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu'elle ne prévoit pas, pour l'apatride reconnu, un droit de séjour comparable à celui dont bénéficie le réfugié reconnu en Belgique. Dès lors qu'il pouvait être suppléé à cette lacune inconstitutionnelle dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, qui offre à l'Office des étrangers un large pouvoir lui permettant d'autoriser le requérant au séjour et de mettre fin à la discrimination qu'il subit, le Conseil du contentieux des étrangers était tenu, pour respecter les articles 10 et 11 de la Constitution et pour rendre la loi du 15 décembre 1980 conforme à ces dispositions, de remédier à la lacune constatée. En s'en abstenant, le Conseil du contentieux des étrangers a méconnu les articles 10 et 11 de la Constitution."

Que la partie adverse n'entend pas faire application de ses jurisprudences et de l'arrêt de Cour Constitutionnelle (arrêt nDEG 1/2012 du 11 janvier 2012) ;

Qu'au cours de l'année 2012, le Haut-Commissariat aux Réfugiés a publié les « Principes Directeurs relatifs à l'Apatridie » dont la troisième partie concerne le « Statut des Apatrides au niveau National » (HCR, Principes directeurs relatifs à l'apatridie n° 3 : Statut des apatrides au niveau national, 17 juillet 2012, HCR/GS/12/03) dont le but est de fournir des orientations juridiques en matière d'interprétation aux gouvernements, aux ONG, aux praticiens du droit, aux décideurs et au corps judiciaires ;

Que ces principes directeurs estiment que la reconnaissance d'un individu en tant qu'apatride en vertu de la Convention de New-York de 1954, comme tel est le cas du requérant, « déclenche l'application des droits liés aux personnes qui «résident régulièrement» dans le pays. Ainsi, l'octroi d'un permis de résidence doit être accompagné du droit de travailler, de l'accès aux soins de santé et à l'assistance sociale, ainsi que de la délivrance d'un titre de voyage » (voir : HCR, Principes directeurs relatifs à l'apatridie n°3 : Statut des apatrides au niveau national, 17 juillet 2012, HCR/GS/12/03, §31, p.8) ;

Que les paragraphes 28 et 29 de ces principes directeurs ajoutent que : « 28. Bien que la Convention de 1954 n'exige pas explicitement des Etats qu'ils accordent un droit de résidence à une personne ayant été reconnue comme apatride, accorder une telle permission serait conforme au but et à l'objet du traité, comme le montre la pratique des Etats dotés de procédures de détermination. En l'absence d'un

droit de rester sur le territoire, la personne est exposée à une insécurité permanente et ne peut bénéficier des droits garantis par la Convention de 1954 et par le droit international relatif aux droits de l'homme.

29. Il est donc recommandé aux Etats d'accorder un permis de résidence valable au moins deux ans aux personnes avant été reconnues comme apatrides, bien que des permis d'une durée plus longue, de cinq ans par exemple, soient préférables pour des raisons de stabilité. Ces permis doivent être renouvelables et doivent permettre de faciliter la naturalisation, comme le stipule l'Article 32 de la Convention de 1954 » ;

Qu'en effet, l'article 32 de la Convention de 1954 prévoit que « Les Etats contractants faciliteront, dans toute la mesure du possible, l'assimilation et la naturalisation des apatrides. Ils s'efforceront notamment d'accélérer la procédure de naturalisation et de réduire, dans toute la mesure du possible, les taxes et les frais de cette procédure. » ;

Qu'en effet, par la Cour Constitutionnelle a prononcé un arrêt qui enseigne que :

« La loi du 15 décembre 1980 précitée viole les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu'elle ne prévoit pas que les apatrides reconnus en Belgique dont il est constaté qu'ils ont involontairement perdu leur nationalité et qu'ils démontrent qu'ils ne peuvent obtenir un titre de séjour légal et durable dans un autre Etat avec lequel ils auraient des liens ont un droit de séjour comparable à celui dont bénéficient les réfugiés en vertu de l'article 49 de cette loi » (Cour Const. 11 janvier 2012, RG 5062, Arrêt n° 1/2012)

De plus, le requérant a fait état que la Cour de Cassation, dans son arrêt prononcé le 27 mai 2016 (C. 13.0042.F), enseigne également que :

« Par son arrêt n° 1/2012 du 11 janvier 2012, la Cour constitutionnelle a décidé que, lorsque l'apatride s'est vu reconnaître cette qualité parce qu'il a involontairement perdu sa nationalité et qu'il démontre qu'il ne peut obtenir un titre de séjour légal et durable dans un autre Etat avec lequel il aurait des liens, la situation dans laquelle il se trouve est de nature à porter une atteinte discriminatoire à ses droits fondamentaux, de sorte que la différence de traitement entre cet apatride et le réfugié reconnu n'est pas raisonnablement justifiée. Elle a dit pour droit que la loi précitée du 15 décembre 1980 viole les articles 10 et 11 de la Constitution en ce qu'elle ne prévoit pas, pour cet apatride, un droit de séjour comparable à celui dont bénéficie le réfugié en vertu de l'article 49 de cette loi.

Le juge est tenu de remédier à toute lacune de la loi dont la Cour constitutionnelle a constaté l'inconstitutionnalité, ou à celle qui résulte de ce qu'une disposition de la loi est jugée inconstitutionnelle, lorsqu'il peut suppléer à cette insuffisance dans le cadre des dispositions légales existantes pour rendre la loi conforme aux articles 10 et 11 de la Constitution. » (Cour Cass. 27 mai 2016, C.15.0042.F.)

Que la Cour d'Appel de Mons, dans un arrêt prononcé le 15 mai 2018, a fait application de l'arrêt de la Cour Constitutionnelle en ordonnant à la partie défenderesse de délivrer un titre de séjour à une personne reconnue apatride ;

Que la partie défenderesse maintient sa position de principe dans les demande séjour introduite, par des apatrides, sur pied de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 en rejetant ou en déclarant irrecevable les demandes et contraignant les demandeurs à multiplier les recours alors que les enseignements de la Cour Constitutionnelle sont claires ;

Que le Directeur général de l'Office des étrangers ajoute également :

« Il est normal qu'une autorisation de séjour ne soit accordée que dans le cas de personnes qui ne connaissent effectivement pas leur nationalité, dont personne ne veut et qui, si le séjour en Belgique était refusé, se retrouveraient totalement exclus » (Intervention du Directeur général de l'Office des étrangers à la Table ronde sur l'apatridie organisée le 23 novembre 2006 à Bruxelles par le UNCHR, in R.D.E., 2006, n°140, p. 539 et suivantes) ;

Que de plus, le Conseil du Contentieux des étrangers a prononcé un arrêt le 30 juin 2008 (Pièce 5) dans lequel il estime que :

« S'agissant de la qualité d'apatridie du requérant, il n'est pas contesté que celle-ci lui a été reconnue en vertu d'une décision judiciaire belge coulée en force de chose jugée. A ce titre, le requérant ne dispose dès lors plus d'un «pays d'origine », c'est-à-dire d'une autorité étatique à laquelle il est lié par la nationalité au sens juridique du terme et dont, sauf cas particulier, il dépend pour, notamment, l'octroi de documents d'identité et de voyage nationaux et internationaux lui permettant d'entamer des procédures de délivrance de visa ou autorisation de séjour, et de voyager dans cette perspective.

Dans un tel cas de figure, le Conseil a déjà jugé que la partie défenderesse ne pouvait se contenter de relever qu'à la suite de la reconnaissance de son apatridie, le requérant était simplement devenu un étranger au regard de son ancien pays d'origine et qu'il conservait toute latitude d'y rentrer en cette nouvelle qualité pour solliciter par la voie normale une demande d'autorisation de séjour auprès des autorités belges compétentes, ce sans s'interroger plus avant sur des implications aussi manifestes que les possibilités d'obtenir les documents d'identité et de voyage requis pour demander en Belgique l'autorisation de séjourner dans ce pays dit « origine » ou « de résidence » et, ensuite de s'y rendre pour saisir les autorités belges sur place d'une demande d'autorisation de séjour par la voie normale (voir notamment: C.C.E., 29 mai 2008, n°12.048 : C.C.E., 11 janv. 2008, n°5.653).

Dès lors, en ne tenant pas compte de tous les dimensions de la situation d'apatridie du requérant, d'origine palestinienne de surcroît, la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision selon laquelle ce statut ne pouvait constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9bis.» (C.C.E., n°13.389 du 30 juin 2008, affaire 19.682/III, inédit) ;

Que le requérant démontre de manière irréfutable qu'il ne dépend qu'aucun pays concernant la délivrance de passeport ou document d'identité ;

Que vu son statut d'apatride, le requérant ne peut produire un tel document ;

Qu'enfin, le Conseil d'Etat, dans un arrêt n°244.986 du 27 juin 2019, a rappelé que :

(...)

Que le requérant vous prie dès lors de, afin de respecter les articles 10 et 11 de la Constitution et pour rendre la loi du 15 décembre 1980 conforme à ces dispositions de remédier à la lacune de la loi en délivrant un titre de séjour au nom de Monsieur et d'annuler la décision dont grief qui est entaché d'illégalité;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer het bestuur zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In casu besliste de verwerende partij dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en verklaart zij de aanvraag om die reden niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij geen grondig onderzoek van de concrete situatie heeft gedaan. De verwerende partij negeert volgens de verzoekende partij dat Palestina juridisch op dit moment niet bestaat. Dat is volgens haar de reden waarom zij als staatloze werd erkend. De verzoekende partij stelt dat zij zich dan ook niet naar de diplomatieke post van haar land kan begeven omdat zij staatloos is. De verwerende partij weerhoudt zich er volgens de verzoekende partij ook van aan te duiden welke de bevoegde diplomatieke post dan wel is voor staatlozen. De verzoekende partij verwijst verder naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake staatlozen. Zij stelt dat de Raad moet rekening houden met deze rechtspraak. De verzoekende partij verwijst verder naar een stuk van het UNHCR van 17 juli 2012 met richtlijnen over staatloosheid. De verzoekende partij verwijst ook naar artikel 32 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, dat betrekking heeft op de naturalisatie van staatlozen. Volgens de verzoekende partij stelt deze bepaling dat de lidstaten de gelijkstelling en naturalisatie van staatlozen moeten vergemakkelijken. De verzoekende partij stelt verder dat het Hof van Beroep van Mons in een arrest van 15 mei 2018 toepassing gemaakt heeft van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof over staatlozen en de verwerende partij heeft opgelegd een verblijfstitel af te geven aan een persoon die als staatloze werd erkend. De verzoekende partij verwijst verder naar uitspraken van de Directeur-Generaal van de dienst vreemdelingenzaken, en een arrest van de Raad van 30 juni 2008. De verzoekende partij stelt dat zij aantoonst dat zij in geen enkel land een paspoort of identiteitsdocument kan verkrijgen, en haar statuut van staatloze daarvoor de reden is.

De verzoekende partij stelt dat zij zich niet naar de diplomatieke post van haar land kan begeven omdat zij staatloos is en dat de verwerende partij niet aangeeft welke de bevoegde diplomatieke post dan wel is voor staatlozen. Ze stipt aan dat Palestina geen land is. De verzoekende partij lijkt over het hoofd te zien dat de bestreden beslissing uitgebreide motieven bevat over deze elementen, namelijk:

“Het loutere feit dat betrokkene staatloos is betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Men dient zich namelijk te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Betrokkene verklaart afkomstig te zijn uit Bayt al Tahta in het district Nablus op de Westelijke Jordaanoever. Betrokkene toont niet aan dat hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen bij de bevoegde post m.n. de Belgium Visa Application Centre in Ramallah. Palestijnen komende van Cis Jordanië dienen zich namelijk te richten tot de bevoegde post in Ramallah. Betrokkene toont niet aan dat hij dit niet zou kunnen. Het dossier toont aan dat betrokkene over een Israëlische identiteitskaart beschikt en over een (vervallen) paspoort afgeleverd door de Palestijnse autoriteiten. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in de Westelijke Jordaanoever en de Palestijnse gebieden. Bovendien merken wij op dat er voor Palestijnen verschillende mogelijkheden zijn om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Ten eerste kan aan de Israëlische autoriteiten toestemming gevraagd worden om Palestina binnen te mogen. Met dit akkoord dienen ze dan via Jordanië Palestina

binnen te komen. De tweede optie is ruwweg hetzelfde maar zonder toestemming van de Israëli's. Betrokkene kan mogelijks naar Jordanië reizen en kan over land Palestina betreden. Kortom, er bestaan mogelijkheden maar betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zo terug te kunnen naar de Westelijke Jordaanoever. Het is aan betrokkene om het nodige te doen en te bewijzen dat hij onmogelijk terug zou kunnen keren. De loutere en blote bewering dat de Israëli's 'qui refuse tout droit au retour des réfugiés palestiniens de l'étranger' wordt met geen enkel begin van bewijs gestaafd. Deze loutere bewering kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene zich niet zou kunnen begeven naar de Westelijke Jordaanoever teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.". De verzoekende partij betwist deze motieven op geen enkele concrete wijze, en maakt dan ook niet aannemelijk dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter feit dat Palestina geen erkend land is, maakt niet dat dit grondgebied niet bestaat. De verzoekende partij ontkent niet dat zij van Palestijnse origine is. Ook al is zij nu erkend als staatloze toont zij geenszins aan dat zij zich niet naar Palestina kan begeven om bij de ambassade in Ramallah, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, een aanvraag in te dienen.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

Zij stelt verder dat de Raad moet rekening houden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. De verzoekende partij citeert uit één van deze arresten. De verzoekende partij verliest daarbij echter uit het oog dat de bestreden beslissing ook over dat argument concrete motieven bevat, namelijk:

"In de aanvraag artikel 9bis wordt tevens verwezen naar de arresten van het Grondwettelijk Hof van 2009 en 2012. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Betrokkene toont echter niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel zou hebben of kunnen bekomen op de Westelijke Jordaanoever (supra) zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie."

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij heeft aangetoond dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een ander gebied waarmee zij banden heeft. De erkenning als staatloze slaat enkel op het feit dat de betrokkene geen enkele nationaliteit heeft. Het zegt niets over de mogelijkheid om te verblijven op een plaats waarmee men duurzame banden heeft. Deze voorwaarde blijkt overigens ook uit het citaat uit het arrest van het Grondwettelijk Hof dat de verzoekende partij zelf in haar enig middel weergeeft. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft dat de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarnaar de verzoekende partij verwijst niet van toepassing is. Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 27 juni 2019, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geheel nalaat aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn. Weliswaar zijn beide partijen staatloos, maar dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De nadruk wordt gelegd op de banden die zij heeft met Palestina, aangezien zij van Palestijnse origine is.

Ook de verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie, C.13.0042.F, van 27 mei 2016, is niet dienstig. Het Hof van Cassatie oordeelt het volgende: *"Het arrest dat de eiser aldus het verblijfsrecht ontzegt zonder na te gaan of hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en of hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, schendt de artikelen 10 en 11 Grondwet."* In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in Palestina. De verzoekende partij weerlegt op geen enkel punt de concrete motivering die opgenomen is in de bestreden beslissing die betrekking heeft op de mogelijkheid om een wettige en duurzame verblijfstitel te verkrijgen in Palestina.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Beroep van Mons van 15 mei 2018, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit arrest niet bijbrengt en niet verduidelijkt om welk arrest het juist gaat. Bovendien maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat haar specifieke situatie vergelijkbaar is met de situatie zoals uiteengezet in dit arrest.

De verzoekende partij verwijst verder naar een stuk van het UNHCR van 17 juli 2012 met richtlijnen over staatloosheid. De Raad merkt echter op dat richtlijnen van het UNHCR geen wetsbepalingen, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, of algemene rechtsbeginselen betreffen waarvan de verzoekende partij de schending van kan aanvoeren. Het gaat hier louter om 'soft law', en om voorgaande reden is dit onderdeel van het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Hetzelfde geldt overigens waar de verzoekende partij uitspraken van de Directeur-Generaal van de dienst vreemdelingenzaken aanhaalt. Dergelijke uitspraken kunnen uiteraard niet contra-legem worden toegepast, noch kan de verzoekende partij er op dienstige wijze de schending van aanvoeren.

De verzoekende partij verwijst ook naar artikel 32 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, dat betrekking heeft op de naturalisatie van staatlozen. In casu is er echter helemaal geen sprake van enige aanvraag tot naturalisatie, maar wel om een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 32 van voormeld verdrag is dan ook in casu niet van toepassing, en ook dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij een arrest van de Raad aanhaalt van 30 juni 2008, merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook in dit geval niet aannemelijk maakt dat het om een gelijkaardig geval als het hare gaat. Bovendien dateert dit arrest van vóór de voornoemde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

De verzoekende partij stelt verder dat zij aantoonde dat zij in geen enkel land een paspoort of identiteitsdocument kan verkrijgen, en haar statuut van staatloze daarvoor de reden is. Zij maakt met deze loutere bewering echter niet aannemelijk dat de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn:

"Betrokkene haalt aan dat hij gezien zijn staatloosheid niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken om zijn aanvraag in te dienen en om te kunnen reizen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorlegt die deze bewering ondersteunt. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen." De verzoekende partij betwist deze motieven niet op concrete wijze, en zij blijven dan ook overeind.

Ten slotte betwist de verzoekende partij alle overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU